

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΑΛΕΞΗΣ ΠΑΠΑΧΕΛΑΣ

Θα χτυπήσουμε σε τοίχο

Υπάρχουν στιγμές που πραγματικά δεν ξέρω αν και ποιος μπορεί να κυβερνήσει αυτή τη χώρα. Ζούμε μια τέτοια ιστορική στιγμή καθώς η Ελλάδα μοιάζει όλο και περισσότερο με αυτό που πριν από πάρα πολύ καιρό προσομοίσαμε με failed state. Οι αγρότες έχουν παραλύσει κάθε οικονομική δραστηριότητα και ακολουθούν τις ακραίες, βίαιες συμπεριφορές τις οποίες έμαθαν από τους κυβερνώντες. Οι ροές προσφύγων και μεταναστών έχουν γίνει ανεξέλεγκτες και αποκόπουν την Ελ-

λάδα από την υπόλοιπη Ευρώπη. Βιαστικοί και άγαρμποι χειρισμοί στο λεπτό ζήτημα της νατοϊκής εμπλοκής στο Αιγαίο και στην Ανατολική Μεσόγειο κινδυνεύουν να γίνουν μπούμερανγκ. Η πραγματική οικονομία έχει παγώσει και οι τράπεζες φοβούνται να πάρουν οιαδήποτε απόφαση. Και, εν τω μεταξύ, η χώρα κινδυνεύει να βρεθεί εκεί όπου ήταν το περασμένο καλοκαίρι, σε περίπτωση που η αξιολόγηση δεν κλείσει έγκαιρα.

Ο καθένας έχει μια λύση να προτεί-

νει για το πώς θα βγούμε από αυτή την τέλεια καταίγίδα, τον συγκερασμό πολλαπλών, ταυτόχρονων αδιεξόδων. Άλλος θεωρεί τις εκλογές λύση, άλλος μια κυβέρνηση ειδικού σκοπού ή και οικουμενική.

Για ένα πάντως είμαι σίγουρος. Ακόμη και αν ανασταίναμε τον Ελευθέριο Βενιζέλο, τον Κωνσταντίνο Καραμανλή ή και τον Καποδίστρια, θα είχαν πολύ μεγάλη δυσκολία να βάλουν τάξη στο νεοελληνικό χάος.

Η σημερινή κυβέρνηση είναι εξαιρε-

τική στο να προβάλλει φαντάσματα και να εξολοθρεύει πραγματικούς ή φανταστικούς εχθρούς. Προσπαθώ να βρω και να πιάσω στα χέρια μου ένα λιθαράκι πραγματικής δημιουργίας της, κάτι παραγωγικό και καινούργιο, αλλά δυσκολεύομαι. Το μόνο που θέλει είναι να κρατάει έναν καθρέφτη μπροστά μας και να μας δείχνει συνέχεια τις αμαρτίες, που είναι πολλές, του παρελθόντος. Ετσι όμως δεν πάμε πουθενά, δεν κυβερνιέται ο τόπος. Θα χτυπήσουμε σε τοίχο σύντομα.

ΑΥΓΗ Του Γιώργου Κυρίτση

Ο Ζορό των πλουσίων

Να παραχθεί πρώτα πλούτος ώστε να ωφεληθούν και οι ασθενέστερες τάξεις (των οποίων οι συντάξεις πρέπει ως τότε να περικοπούν) ήταν η συνταγή ανάπτυξης και κοινωνικής δικαιοσύνης που κόμισε στη συνέντευξή του στον Ν. Χατζηνικολάου ο πρόεδρος της Ν.Δ. Κ. Μπτσοτάκης, αποθεούμενος από μια κλάκα στελεχών του κόμματός του που εμφιλοχώρησαν στην εκπομπή ως «συμπολίτες μας που θέλουν να κάνουν ερωτήσεις».

Λοιπόν, για όσους δεν το κατάλαβαν, το πολιτικό προσωπικό του αστισμού στα Νότια Βαλκάνια παραμένει προσκολλημένο στα βολικά γι' αυτό Ριγκανόμικς και ειδικά στη μπτέρα όλων των μουφών που ακούει στο όνομα Trickle Down Economics, το οποίο χονδρικά λέει ότι ο πλούτος, υπερχειλίζοντας από τους πλούσιους, θα... ποτίσει και τους φτωχούς.

Τη διακεκοσμημένη αυτή απάτη την απορρίπτει όμως πλέον ακόμα και το ίδιο το ΔΝΤ, ο θεματοφύλακας της οικονομικής ορθοδοξίας. Ενδεικτικό το tweet της Κ. Λαγκάρντ ότι «πρέπει να αυξηθούν τα εισοδήματα των χαμηλών και μεσαίων στρωμάτων, διότι τα οφέλη των υψηλών εισοδημάτων τείνουν να πηγαίνουν προς τα πάνω και όχι προς τα κάτω», με το οποίο εισήγαγε την έκ-

θεση με τίτλο «Αιτίες και συνέπειες της εισοδηματικής ανισότητας». Διαβάζουμε εκεί ότι «η αύξηση των εισοδημάτων των φτωχών και της μεσαίας τάξης αυξάνει την ανάπτυξη, ενώ η αύξηση του εισοδήματος του 20% των πλουσίων έχει ως αποτέλεσμα χαμηλότερη ανάπτυξη, που σημαίνει ότι, όταν οι πλούσιοι γίνονται πλουσιότεροι, τα οφέλη δεν διαχέονται προς τους φτωχότερους» (Causes and Consequences of Income Inequality: A Global Perspective).

Και φυσικά, προϋπόθεση για να προσχωρήσει κανείς στην αντίληψη της δημιουργίας «νέου πλούτου» είναι να «ξεχάσει» τον ήδη υπάρχοντα. Να πει «ό,τι έγινε μέχρι σήμερα, περασμένα ξεχασμένα» ή να πάει στο πιο αισιόδοξο «να αφήσουμε το χθες και να κοιτάξουμε το σήμερα». Δηλαδή να αφήσει στην πouxία του τον ήδη συσσωρευμένο πλούτο και τους όρους με τους οποίους δημιουργήθηκε, (σκάνδαλα, φοροδιαφυγή, φοροαπαλλαγές στα υψηλά εισοδήματα, κρατικοδίαιτος πελατειακός καπιταλισμός) και να πάμε για άλλα.

Αυτόν ακριβώς τον ρόλο, του υπερασπιστή του «στάτους κβο άντε», έχει αναλάβει ο κ. Μπτσοτάκης. Είναι ένας Ζορό των πλουσίων...

ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ

Το μελάνι της σουπιάς

Συνέδριο για τις Συλλογικές Συμβάσεις και διαπραγματεύσεις διοργανώνει η πολιτική ομάδα της Αριστεράς στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο GUE/NGL, στις Βρυξέλλες, με πρωτοβουλία ευρωβουλευτών του ΣΥΡΙΖΑ, ενώ ανάλογο συνέδριο θα ακολουθήσει από το κυβερνητικό κόμμα τον επόμενο μήνα στην Αθήνα. Και μόνο ο τίτλος του συνεδρίου στις Βρυξέλλες «Συλλογικές Συμβάσεις: Ανακτώντας το χαμένο έδαφος»... ξεπερνά τα όρια της πρόκλησης. Μια κυβέρνηση και τα στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ που δεν έκαναν ούτε ένα βήμα για να μπουν εμπόδια στη γιγάντωση της εργασιακής ζούγκλας, που άφησαν άθικτο όλο το αντεργατικό οικοδόμημα του 1ου και 2ου μνημονίου, που διαφύλαξαν ως κόρη οφθαλμού την αντεργατική ΠΥΣ του 2012 και όλους τους νόμους με τους οποίους συμπληρώθηκε, εμφανίζονται να κόπονται για τις Συλλογικές Συμβάσεις και τα εργατικά δικαιώματα. Η υποκρισία και ο κυνισμός στο απόγειό τους. Γι' αυτό, τέτοιες ημερίδες και συνέδρια δεν έχουν άλλη αποστολή παρά να ξεπλύνουν το αντεργατικό έργο της κυβέρνησης, που συνεχίζει ακάθεκτη στο δρόμο που χάραξαν οι προηγούμενες. Αλλά και να αμολήσουν το μελάνι της σουπιάς για τα χειρότερα που ετοιμάζεται να φέρει η κυβέρνηση σε σχέση με τα Εργασιακά, το συνδικαλιστικό νόμο και την πλήρη απελευθέρωση των απολύσεων.

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ Τάσος Παπάς

Μπρος-πίσω και ό,τι κάτσει

«Μεταξύ οικουμενικής και εκλογών, διαλέγω εκλογές. Θα αντέξει η οικονομία μας άλλη μία εκλογική αναμέτρηση, αν αυτή προκύψει». Η δήλωση ανήκει στον αρχηγό της Νέας Δημοκρατίας, Κυριάκο Μπτσοτάκη, ο οποίος στη συνέντευξή του στον Νίκο Χατζηνικολάου στο «Σταρ» δήλωσε επίσης ότι έχει χάσει την εμπιστοσύνη του στον Αλέξη Τσίπρα, επειδή είναι λαϊκιστής, υποσχέθηκε στους πάντες τα πάντα και εξαπάτησε τους πολίτες και -άρα- δεν υπάρχει πεδίο συνεννόησης εκτός από το προσφυγικό, αν και για το τελευταίο δεν πρέπει να είμαστε και πολύ σίγουροι, αν κρίνουμε από τις τοποθετήσεις στελεχών της Ν.Δ., σύμφωνα με τις οποίες ο ΣΥΡΙΖΑ με την τακτική του μετέτρεψε τη χώρα σε καταυλισμό προσφύγων και μεταναστών. Η προτίμηση του κ. Μπτσοτάκη στις εκλογές «κουμπώνει» με την ανάλυσή του ότι η παρούσα κυβέρνηση είναι η χειρότερη της μεταπολίτευσης. Αν πιστεύεις ότι μία κυβέρνηση είναι επικίνδυνη για τον τόπο κάνεις τα πάντα, προκειμένου να την ανατρέψεις.

- Ωστόσο, οφείλουμε να θυμίσουμε ότι και ο κ. Μπτσοτάκης και το κόμμα του κατηγορούσαν τον ΣΥΡΙΖΑ το 2014 ότι συμπεριφερόταν αφρόνως, σπρώχνοντας τη χώρα στις εκλογές με μοναδική έγνοια την κατάληψη της εξουσίας. Το ίδιο ισχύει και για τον κ. Μπτσοτάκη σήμερα;

- Να θυμίσουμε ακόμη ότι και ο κ. Μπτσοτάκης με άλλη ιδιότητα τότε (κοινοβουλευτικός εκπρόσωπος) και το κόμμα του είχαν καταγγείλει τον Τσίπρα, γιατί -αντί να πάει σε οικουμενική ή σε κυβέρνηση εθνικής ενότητας μετά τη συμφωνία του Ιουλίου- προκάλεσε εκλογές τον Σεπτέμβριο του 2015. Η κυβέρνηση της Ν.Δ με πρωθυπουργό τον Κ. Μπτσοτάκη θα εφαρμόσει διαφορετική πολιτική απ' αυτήν που προβλέπει το τρίτο μνημόνιο, το οποίο ψήφισε;

- Να θυμίσουμε τέλος τη σταθερή(;) άποψη της συντηρητικής παράταξης ότι η συνεχής προσφυγή στις κάλπες προκαλεί πολιτική αστάθεια, συνέπεια της οποίας είναι η οικονομική αβεβαιότητα.

Ελεγαν ότι, αν δεν υπάρξει μια μακρά περίοδος κανονικότητας, ούτε επενδύσεις θα έρθουν ούτε τα χρήματα θα επιστρέψουν στις τράπεζες ούτε οι εταίροι θα μας εμπιστευτούν. Σήμερα ο κ. Μπτσοτάκης εκτιμά ότι η οικονομική κατάσταση, την οποία πάντως περιγράφει με μελανά χρώματα, μπορεί να αντέξει εκλογές, απαιτώντας ταυτόχρονα να κλείσει γρήγορα η αξιολόγηση, η οποία βεβαίως θα καθυστερήσει, αν πάμε σε κάλπες. Δεν είναι ευανάγνωστη η αντίφαση;

Τρεις πρόχειρες ερμηνείες για τα μπρος-πίσω του προέδρου της Ν.Δ.:

- Δεν έχει βρει ακόμη τον βηματισμό του ως αρχηγός της αξιωματικής αντιπολίτευσης και γι' αυτό πελαγοδρομεί.

- Δεν ελέγχει το κόμμα του και είναι υποχρεωμένος, για να καλύψει όλες τις πτέρυγες, να λέει και «τούτα και τ' άλλα».

- Υπάρχουν πολλοί κρυμμένοι σκελετοί στις ντουλάπες του κόμματός του και ο μόνος τρόπος, για να μην εμφανιστούν, είναι να επιστρέψει στην εξουσία.